

Οι άνεμοι

Στὸ Ρήγα, ἀφέντισσα, ἔφρασεν ἡ προσταγή σου !...
κι ἄκου πῶς τὰερόπουλα ὡς ἐδῶ τῆ φέρνουν!...

Τὸ τραγοῦδι

(Ἀκούγεται ὁ ἀχὸς τοῦ τραγουδιοῦ)

Ἐπρόσταξεν ὁ Βασιλιάς, ἔβγαλε διάτα ὁ Ρήγας
κείρῶναξε ὁ διαλυητής σ' ὅλα τὰ βιλαέτια :
Στὸν πέρα κόσμο καρτεραίει ἡ πεντάμορφη Ἄφροδίτη
τὸν ἀντρειωμένο πού θά πάει νὰν τὴν ἐλευτερώσει·
ποιὸς εἶναι ἀξιὸς τῆς Μάγισσας τὸ σπήλιο νὰ πε-
[ράσει
τὸ μονοπάτι νὰ διαβεῖ, νὰ πάει στὸν πέρα κόσμο,
νὰ πάρει τὴν Πεντάμορφη, στὸ Ρήγα νὰν τὴ φέρει ;
Ἐγὼ εἶμαι ἀξιὸς, τῆς Μάγισσας τὸ σπήλιο νὰ
[περάσω
τὸ μονοπάτι νὰ διαβῶ, νὰ πάω στὸν πέρα κόσμο,
νὰ πάρω τὴν Πεντάμορφη, στὸ Ρήγα νὰν τὴ φέρω...

Ἡ κόρη τῆς Μάγισσας

Ἔχου σου, ἂν ἔρθει ἐδῶ, σκοτιδομάνι...
Τί ἦθελες στοὺς ἀνέμους σου διάτα νὰ δώσεις ;
Τί σέμελε ἂν ἐνίκησε τὸ θερίο Ἐκείνος ;

Ἡ Μάγισσα

Ἄλλοι!... ἄλλοι!... ἄλλοι καὶ τρισαλλοίμονό μου
ἂν δίχτυ τοῦ χιμοῦ δὲν γένεις, δυκατέρα!...

Ἡ κόρη τῆς Μάγισσας

Εἶναι ὁ χιμὸς στὰ σπλάχνα μου
κ' εἶναι ἡ ματιά του πού μοῦ ρίχτει, δίχτυ!...
Ἔ! λεβεντιάνθρωπέ μου, θά σέ ξαναἰδῶ ;
Ἔ! τὸ τραγοῦδι μου θά τραγουδήσω
ὄχι τὸ πλινερό...
Θά τραγουδήσω τὸ τραγοῦδι τῆς Ζωῆς
καὶ τὴν ὄρια τὴν ἡμέρα...

Ἡ Μάγισσα

Ἄλλοι!... ἄλλοι!... ἄλλοι καὶ τρισαλλοίμονό μου!...
Νῦξ ἀτιμοπενθής, ἰώ!...
τί ρέξω καὶ τί γένωμαι ;
Ἄχ! Δύσοιστα πολίταις ἔπαθον!... Ἰώ!...

Ἡ κόρη τῆς Μάγισσας

Μὴν κλαῖς... δὲν κλαῖνε οἱ Μάγισσες !...
Καὶ ὁ ἔρωτας τῆς κόρης σου δὲ σατιμάζει !...
Ἄφ τις ἀνάερες τις ἀθάναιτες
ὡς τῶν θνητῶν βασιλιάδων τις κόρες
εἶναι ἔφραζήλευτη ἡ πάγαπᾷ τὸν ἀγαπῶ !

(Στᾶλλο φύλλο τελιώνει)

ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

ΠΟΛΗ, Ὀκτώβρης 1911

Τις προάλλες εἶχαμε ἓνα διαγωνισμό στὴ Με-
γάλη Σχολῆ τοῦ Φαναριοῦ. Τὸ Σεβαστοπούλειο δια-
γωνισμό. Δώσανε στοὺς μαθητὲς ἓνα θέμα νὰ τὸ
γράψουνε στὴν ἀρχαία γλώσσα, γιὰ νὰ δεῖξουνε σὲ
μᾶς, τοὺς ἔθνοπρεπεῖς μαλλιαρούς, πῶς μὲ τέτοιους
ξερούς διαγωνισμοὺς σπασοκεφάληδες, εἶναι δυνατὸ
σιγὰ σιγὰ νὰ γυρίσουμε στὴ γλώσσα τοῦ Πλάτωνα
καὶ Ξενοφῶντα, καθὼς εἶπε ὁ καθηγητῆς Οἰκονομί-
δης στὸ λόγο πού ἔβγαλε, μᾶλλους λόγους πῶς μπο-
ροῦμε νὰ περπατοῦμε σὰν τὸν κάβουρα, κάνοντας
ἐξαιρέση στὸν κόσμο τοῦτο. Κι ἔχι μόνο στὴ γλώ-
σσα τοῦ Ξενοφῶντα νὰ φτάσουμε, μὰ καὶ τὰ φορέ-
ματα τοῦ Ξενοφῶντα νὰ φορέσουμε, καὶ τὰ παπού-
τσια, καὶ τὸ σκουφί του (ἂν φοροῦσε τέτιο). Δὲν εἶν
ἔτσι κὺρ Οἰκονομίδη ;

Στὸ διαγωνισμό πετύχανε δύο παιδιὰ καὶ πῆ-
ρανε ἀπὸ εἴκοσι λίρες μαξιῖσι. Ὁ κ. Οἰκονομίδης —
καθηγητῆς τῶν λατινικῶν στὴ Σχολῆ— ἔβγαλε τὸν
πανηγυρικὸ τῆς μέρας καὶ εἶπε, μ' ἀπὸ τὸν τρόπο
σιγὰ σιγὰ θά συνηθίσουμε στὴ γλώσσα τῶν προγόν-
των μας καὶ πῶς ἐμεῖς οἱ μαλλιαροὶ μονάχα ζιζᾶ-
νια σπέρνουμε στὸ ἔθνος, θέλοντας νὰλλάξουμε τὴ
γλώσσα πού μιλεῖ τάχα. Γιὰ τὸ λόγο του ὁ Ἐπέ-
πτης—ἄλλος τενεκεδοκέφαλος—πιθανὸ νὰ τότε πα-
ρασημοφορήσῃ.

Στὸν «Ταχυδρόμο» προχτὲς τυποθήκανε δύο
γράμματα τοῦ κ. Ἄλ. Πάλλη πρὸς τὸν Ἐπίπτη τῶν
Σχολῶν μας ἀρχιμανδρεῖτη Σωφρόνιο, πού εἶπε πῶς
ὁ κ. Πάλλης σήκωσε ἀπὸ τὸ σπῆτι του τὰ ἑλληνικά,
ἀφοῦ ἡ κόρη του δὲν τὰ ξέρει. Σ' ἀπὸ ἀπάνω ὁ κ.
Πάλλης τοῦ ἀπάντησε μὲ δύο του γράμματα παλι-
καρίσια.

Προχτὲς φάνηκε μιὰ δῆλωση στὸν ἴδιο «Ταχυ-
δρόμο» γιὰ ἓνα νέο βιβλίο τοῦ μπαρμπα-Μιστριώτη
—μπά, ζεῖ ἀκόμα ;— «περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήμα-
τος». Στὴ δῆλωση ἀφτῆ, πού εἶναι γραμμένη στὴν
Ἀθήνα καὶ φαίνεται τὴν ἔγραψε ὁ ἴδιος ὁ μπάρ-
μπας, λέει: «Κατὰ τὴν ἐποχὴν καὶ ἡ συνεταιρά-
χθησαν δέκα ἑκατομμύρια Ἑλλήνων καὶ συνταξα-
χθέντες ἐπέβαλον ὅπως ἀναγραφῆ ἐν τῇ Συνταγ-
ματικῇ χάρτῃ ἄρθρον πρὸς ἀμυναν τῆς ἐθνικῆς
γλώσσης, ἀπηγγέλθησαν πολλοὶ λόγοι καὶ ἐν Ἀθή-
ναις καὶ ἀλλαχοῦ. Πρὸς δὲ ἐγένοντο κατηγορίαι,
καταδιώξεις καὶ ἀπολογίαι (sic)... ἀπεκαλύφθησαν

πολλά υπονομεύοντα τὴν ὑπόστασιν τῆς φυλῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας (ποιά, μωρὲ συκοφάντη, ψέφτη); ἐτγλεγράφησεν ἡ Κυβέρνησις τῶν ἐν Κρήτῃ Ἑλλήνων, τὰ δημοτικὰ συμβόλια, οἱ πολυώνυμοι σύλλογοι καὶ ἐπιφανεῖς ἄνδρες, συνεκινήθησαν οἱ Φιλέλληνες καὶ μετέσχον τοῦ ἀγῶνος (ἄνοιξε τὰ στρατὰ σου καὶ διὲς τὴ Δήλωσιν τῶν Φιλέλληνων στὸ «Νουμᾶ» ἀρ. 437) καθ' ἑλοῦ εἶπεῖν συνέδησαν τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα..... (πάρε ὄριμα κι ἄγουρα).» Μάζεψε λοιπὸν ὁ γεροψέφτης ἕλες τίς σαχλαμάρες τοῦ κάθε ψεφτοπατριώτη παρακεντὲ καὶ τίς τύπωσε σὲ βιβλίον καὶ τὸ πουλεῖ γιὰ χαρτζιλίκι πρὸς Δρ..... «Τοῖς δὲ φοιτηταῖς, λέγει, τοῖς ἀγωνισαμένοις πρὸς ἄμυναν τῆς ἐθνικῆς γλώσσης γίνεταί σπουδαία ἐκπτώσις». Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας δὲ ντρέπεται πὸ ἀφίνει νὰ κυκλοφοροῦνε τέτοια συκοφαντικὰ βιβλία μέρα μεσημέρι;

(Σημ. τοῦ «Νουμᾶ»: Ἄς εἶνα! Κι αὐτὸ τὸ βιβλίον τὸ χρωστάμε στὴν ἐγκληματικὴ βουδαμάρα τοῦ κ. Λαγοπάτη.)

Τελειώνοντας δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἀναφέρω καὶ τὴ λύπη τῶ παιδιῶ μας πὸ ὕστερ' ἀπὸ ἀρκετὸ ἀνασασμὸ καθάρσιον ἀγέρα καὶ γλέντι μπόλικον, ἦρθανε πάλε καὶ κλειστήκανε στίς φυλακὲς τους, γιὰ νὰ σπάνουνε τὰ κεφάλια τους πάνω στὰ, ρις ρινός, ποῦς ποδός, ναῦς νηός, καὶ στὰ ἀνώμαλα καὶ εἰς μὴ ρήματα. Οἱ καινούριες ἐκδοσες διδαχτικῶν βιβλίων παίρνουν καὶ εἰδουν μπακαλικώτατα καὶ μερικοὶ βιβλιοκάπηλοι γιομίζουν τὰ θηλάκια τους μὲ τὰ ἴδρω-στάλαχτα ξεπερρέματα τῶν φτωγῶν πατεράδων.

N. ΓΑΛΑΤΙΑΝΟΣ

Δὲν ὑπάρχει γλώσσα πὸ νὰ μὴν ἔχη καὶ ξένες λέξεις, καθὼς δὲν ὑπάρχει τόπος πὸ νὰ μὴν ἔχη εἰσαγμένα ξένα πράματα καὶ ξένες συνήθειες. Ἀλλὰ μῆτε τὸ ἓνα εἶναι ντροπὴ μῆτε καὶ τὸ ἄλλο, ἐννοεῖται ἂν καὶ τὰ εἰσαγόμενα πράματα καὶ οἱ συνήθειες εἶναι καλὲς καὶ ὠφέλιμες.

KONEMENOS

Καὶ οἱ δασκάλοι ἐξακολουθοῦν νὰ ἀρχαιοκοπανίζουν ἀεροβιατικώτατα ἐπάνω στὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν τοῦ Ἑθνους. Αὐτοὶ τέλος πάντων δίνουν ἓνα ἰδανικό! Καὶ τὰ γεροντοκόριτσα, οἱ ἐφημερίδες, ἀεροκοπανίζουν, τσιρίζουν, συκοφαντοῦν καὶ βρίζουν μὴν ἔχοντας ἱερὸ τίποτα. Διδάσκουν καὶ αὐτὲς τὸ λαό! Μὰ μήπως καὶ οἱ πολιτικοὶ τῆς Ἑλλάδας δὲ φτειώνουν κι αὐτοὶ ἓνα ἰδανικό; Λίγο τὸ ἔχεις νὰ γίνῃ ἡ Ἑλλάδα Μοναχὸ ἢ ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο;

ΙΔΑΣ

Ἡ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ANDANTE

ΔΟΞΑ

Κοιλάζει ἐντὸς μου τῶν χυμῶν τὸ πυρὸν ῥέμμα,
πὼς μαῦρο φίλτρο σὲ ζωτικῶν κολιμηθήρα
μάγισσος πικροκαταρούσος καὶ τὸ γαῖμα
μὲ δῆμιου ἄλικη φοριὰ, τὴ λαμπυρήρα

ἔπνιξε τῶν ματιῶν καὶ ῥεῖ με βιὰ τὸ γνέμα
τῶν μερῶν μου. Κι ὄντας μὲς στὰ δυσικὰ ρεῖθρα
τοῦ ἡλιοῦ λαυρίζῃ ἢ λάβα καὶ σιδερὸν στέμμα
σφυροκοπᾷ ἢ ὄργῃ του, ὕπως καλαμιθήρα

γητεύει ὁ πόλος, τῆς ὀρουσιᾶς τὸ μινγάδι
σέρνει με πρὸς τ' ἀντρίκιο τῶν θριάμβων χῆδι.
Καὶ τώρα πὸν λαμπάδισε καὶ σιγῆτι ἐκίη
ἢ μέρα ἢ φλογοβόλου ὡς ἢ ψιγῆ τοῦ Κίη,
ἢ ὀρμὴ μου πὸν τρύγησε τὰ στερνὰ τῆς ρόδι
ὀργώνει τὴ νύχτα μὲ τὴν Ἀλετροπόδα.

LARGO

ΑΓΑΠΗ

Νύχτα, κ' ἢ νύχτα σὺ σπιθὶ τοῦ ἀψήλων ἐχίθη
στὰ οὐρανοκάρδια π' ἀγρίου αἰμίτουν στυλαμίδες
τάστρια ἀναβρῦζον καὶ περιαπεροῦ ὡς τὰ βίβη
ὀρθοστεκάμενες τοῦ μαύρου οἱ πυριμίδες.

Μὰ ὡς γιομοφεγγαριὰ ἢ ἀγίπη πλέει στ' ἀστῆθι
πὸν τὰ καρδιόχτυπα, ὅμοιοι λάγνες ὀρησιτίδες
κούρτυλα κροῦνε, καὶ ποτάζει με ἢ λήθη
σὺν κότεργου σφιχτοπλοκάμες ἀλυστίδες,

δίδυμο χέρι πὸν μὲς στ' ἀσημένιο τίσι
τῆς χούφτης σου πίνω ὡς ἀνάμα τὴν ἀντρία.
Κι ὡς μὲ τὰ ρουδιὰ βούκινα ἢ ἀγῆ γιορταίσει
— Ἄκου τί λὲν οἱ πόθοι οἱ μάγιστροι τοῦ πόνοι,
Ἄδερφῆ— νὰ στραγγίσω τὴ στερνὴ σου στάμα
τῆς ζωῆς, κ' ἔτσι νὰ σὲ χωρῶ ἔξω γῆς καὶ χρόνου.

SCERZZO

ΚΑΗΜΟΣ

—Οἱ Μυροφόρες διάβηκαν στ' ἀχνὸ γαλιζί.—
Σὺν ἀστραπῆς σαῖτα μάγυρη πὸν ὑφαίνει
φωτιὲς λαβωματιές, πέτατο ὁ νοῦς φροσμαῖσι
τοῦ ἀτιοῦ ἀδερφός, καὶ σὺν ἄμπρο γλυκανασαίνει